

[Steen Rasmussen.]

tierne her paa Rigsdagen. Tværtimod, har man Lov til at sige.

Det er forstaaeligt, at Spørgeren, dalevende Folketingsmand Wulff, takkede den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch, for Svaret, idet dette rammede en Pæl gennem Rygterne om Regeringspartierne Syn paa Forsvarsforanstaltningerne. Klart og ligetil erkendte den daværende Forsvarsminister — idet han til Overflod bemærkede, at Ministeriets øvrige Medlemmer delte hans Syn i det, han sagde —, at Maalet med Danmarks store Forsvarsberedskab i Verdenskrigens Aar var dette ene, at bevare Danmark frit og uskadt.

Jeg er enig i de Udtalelser, den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch, fremsatte den Gang, da han havde Ansvar og Krigen rasede tæt udenfor Danmarks Grænse. Men hvorfor saa nu, hvor det ærede Medlem ikke er Minister, hvor Krigen ikke hærger Europa, men hvor den storpolitiske Himmelf mange Steder er dækket af mørke Skyer — hvorfor nu staa op og fortælle, at de Mænd, der havde Magten og Ansvar i 1914, ikke havde Tiltro til de danske Forsvarsforanstaltninger og deres Nytte? Det er, synes jeg, at vise et Dobbeltansigt hos dansk Radikalisme i denne vigtige Sag, et Dobbeltansigt, hvis Træk ikke er tiltalende.

Der var i 1914 slet ikke Brug for den gamle og udslidte radikale Traver, det nationalt ynkkelige og selvopgivende, der siges i Ordene: Hvad kan det nytte? Og lige saa lidt som der var Brug for dem fra 1914 til 1918, lige saa lidt er der Brug for dem nu. Det gælder ene og alene, som sagt af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Parkov, om at skabe en Ordning, der baade sagligt og økonomisk set er forsvarlig.

Hvorfor strides om, hvorvidt Neutraliteten skal konstateres eller Neutraliteten skal forsvares? Det første, at konstatere Neutraliteten, vil det ganske givet være umuligt at føre ud i Praksis, hvorimod det andet Udtryk, at forsvare Neutraliteten, stemmer udmærket overens f. Eks. med Ordren til Flaaden i August 1914, en Ordre, den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch, kendte og stiltiende godkendte.

Men naar dette er Maalet: i fornødent Fald gennem Værnet at vise Danmarks faste Beslutning om at være neutral, saa maa man ogsaa ville Midlerne og kunne enes derom.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Jeg kan kun takke det ærede Medlem Hr. Steen Rasmussen, fordi han gennem sine Udtalelser har givet Lejlighed til at faa fremdraget her i Tinget de Ord, som faldt fra min Side ved den paa-gældende Diskussion i 1915. Jeg er i dette Øjeblik fuldkommen af den samme Opfattelse, som jeg var den Gang, og jeg mener, at den Skildring, jeg gav af hele Tilstanden, af Regeringens Bevæggrunde, af Forholdene i de forskellige Partier, var til Punkt og Prikke rigtig, og den staaer ved sit Værd ogsaa i dette Øjeblik. Naar det ærede Medlem har en Forestilling om, at dette skulde staa i Modsætning til den Opfattelse, jeg nu forfægter, tager det ærede Medlem naturligtvis helt fejl. Allerede den Gang fremhævede jeg, at i den Maade, hvorpaa vi handlede, i de Udtalelser, vi fremsatte, laa ikke noget Grundlag for den Tale, der i de samme Dage førtes om fejlslagne Spaadomme, om Omvendelser o. s. v., og jeg understregede den Gang:

„Det er en Kendsgerning, at der i det danske Folk er meget forskellige Anskuelse om, hvorledes Art og Omfang af vort Militærvæsen burde være.“

Det var en Kendsgerning den Gang; der var ikke et Menneske i hele den Rigsdag, jeg talte til, som et eneste Øjeblik tvivlede om, at vi ansaa det daværende danske Militærvæsen for at være ganske ude af Stand til at løse kampmæssige Opgaver, men derimod egnet til at løse de bevogetningsmæssige Opgaver, som vi mente burde løses.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Steen Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Steen Rasmussen: Det ærede Medlem Hr. P. Munch gentog nu, at han ikke havde ment, at det Forsvarsberedskab, vi havde fra 1914 til 1918, kunde bruges i Kamp. Maa jeg da spørge det ærede Medlem, hvormed han saa vil begrunde, at man til dette Væsen gav 500 Mill. Kr. ud i de 4 Aar, der her er Tale om. Og maa jeg spørge det ærede Medlem, hvorfor han saa ikke gjorde Indsigelse imod den Ordre, der udgik fra Viceadmiralen til Flaadens Skibe paa de forskellige Steder, hvor de var paa Vagt i de danske Farvande, en Ordre, der kort og godt sagde dette, at uden Hensyn til, hvilken Magt et fremmed Orlogsskib tilhørte, skulde et Forsøg af et fremmed Orlogsfartøj paa at passere dansk Territorium, eventuelt gøre Landgang, vises tilbage med alle til Raadighed staaende Midler.